

Ота-онага эҳтиром - вожиб

10:56 / 05.10.2018 13061

Муҳтарам жамоат! Ислом дини инсоннинг тўғри йўлдан адашиб кетмаслиги учун ҳар бир ишда ўз кўрсатмаларини бериб боради. Шу жумладан, ота-она ҳақларини фарзандлар зиммасига юклаб, уларга доимо ҳурматда бўлишга буюради. Қуръони каримнинг кўплаб ояти карималарида ота-онага яхшилик қилиш, уларнинг розилиklarини топишга амр қилинади. Ота-онага зинҳор озор бермаслик ва уларнинг сўзларию феълларини ҳеч малол олмасликка буюради. Бу ҳақда Аллоҳ таоло Исро сурасида шундай марҳамат қилади:

كَذٰلِكَ نَنْهٰى بِيْ اٰمٍ اَنْ اَسْحٰبَ نٰبِيْ دِلْ اَوْلٰى اَبَ وُهَ اَيِّ اِلٰ اِ اُوْدُبَعَتِ اِلْ اَكْبَرِ اِصْرٰو
اَلْوَقْ اَمُهَلْ لِقَوْ اَمُهَرَهَنَتِ اَلْوَفِّ اَمُهَلْ لِقَوْتِ اَلْفِ اَمُهَلْ كِ وَا اَمُهَدَحْ اَرْبِ كِلْ ا
(23 ءارس اِلْ ءروس) اَمِيْرَك

яъни: Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам: **“Қайси бир мусулмоннинг ота-онаси бўлса, уларга яхшилик қилиб тонг оттирган бўлса, Аллоҳ таоло унга жаннатнинг икки эшигини очади”**, – деганлар (Имом Абу Довуд ва Имом Ибн Можа ривоят қилганлар).

Аллоҳ таоло ўзининг розилиги ва ғазабини ота-онанинг розилиги ва ғазабига боғлаб қўйди:

طَخَسَ وَ دَلَّ أَوْلَىٰ يَضُرُّ بِرَّالْأَبِّ وَالْأُمِّ وَالْوَالِدَيْنِ وَالْأَقْرَبِينَ
(يُذَمَّرُ لِمَا يَأْمُرُ بِالْأَعْرَابِ) دَلَّ أَوْلَىٰ طَخَسَ بِرَّالْأَبِّ وَالْأُمِّ

яъни: “Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам айтадилар: **“Раббнинг розилиги ота (она)нинг розилигида, Раббнинг ғазаби ота (она)нинг ғазабидадир”** (Имом Термизий ривоят қилган).

Суюкли Пайғамбаримиз соллаллоҳу алайҳи ва саллам ота-онадан етим қолган бўлсалар ҳам, эмизган оналарига нисбатан юксак ҳурмат намуналарини кўрсатганлар. Ибн Саъднинг “Табақот” китобида ёзилишича, Пайғамбаримиз соллаллоҳу алайҳи ва саллам Хадича онамизга уйланиб, Маккада яшаб турганларида ёнларига Ҳалимаи Саъдия келиб: “Қаҳатчилик туфайли ҳаёт кечириб жуда ҳам қийинлашиб кетди, қурғоқчиликдан ҳайвонлар қиришиб кетмоқда” – деб айтадилар. Шунда Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам Хадича онамиз билан маслаҳатлашиб унга қирқта қўй ва битта туя берадилар.

Ҳатто бир куни Ҳалимаи Саъдия Пайғамбаримиз соллаллоҳу алайҳи васаллам ёнларига келганида ўринларидан туриб: **“Онажон!, онажон!”**, – деб ҳурмат ва муҳаббат кўрсатганлари, ридоларини ерга солиб унга ўтқазганлари ҳам нақл қилинган. Ҳалимаи Саъдия розияллоҳу анҳо Мадинадаги Бақиъ қабристонига дафн қилинган.

Муҳтарам ота-оналар фарзандлари камоли, уларнинг чин инсон бўлиб улғайишлари, таълим-тарбия олишлари, касбу ҳунар ўрганишлари йўлида жонларини, молларини, куч-ғайратларини сафарбар этишади. Фарзандга келган бало-қазоларга кўксиларини қалқон қилишади. Аммо айрим ёшларимиз ота-оналарига қўпол муомалада бўлиб, дилларини ранжитиб, ўзининг ёмон хулқи билан эл орасида ота-онасини шарманда қиладиган, кексайган чоғларида эъзозлаб парваришlash ўрнига, қаровсиз ташлаб қўядиган ёки қариялар уйига жўнатадиган нобакор фарзандлар ҳам учраб туриши сир эмас. Бу борада Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам марҳамат қиладилар:

يُصَدِّقُ لَوْلَا لَوْلَا وَسَرَّ دَنْعُ نَحْنُ أَمْ نَبِيَّ بَلَّاقٍ هُنَّ لَوْلَا يَضُرُّ يَدْعُ اسْلَلَا دِي سَأُ أَيُّ بَأَنْعٍ
 سَيَلَعِي قَبْلَهُ هَلْ لَوْلَا وَسَرَّ أَيُّ بَلَّاقٍ فَمَلَّسَ يَنْبُ نَمُ لُجْرُهُ عَاجُ ذِي مَلَسُو هَلْ لَوْلَا
 ، أَمْ هِيَ لَعْنَةُ الصَّلَاةِ مَعْنُ " : لَأَقِ ؟ أَمْ هُوَ وَمَدَّ بَبِ هُوَ أَمْ رَبُّ أَيْ شَيِّ وَبِ أَرْبُ نَم
 أَلِ يَتَّالِ مَحْرَجًا لَوْلَا صَوِّ ، أَمْ وَدَعْبُ نَمُ أَمْ وَدَعْبُ ذَا فَنِ إِي ، أَمْ هَلْ رَأْفَعُ تَسْ أَلِ أَوْ
 (دُوَادُ وَبَأُ مَأْمِلًا هَأُورُ) " أَمْ وَقِي دَصُّ مَأْرِكُ إِي ، أَمْ وَبِ أَلِ لَصُوتُ

яъни: Абу Усайд розияллоҳу анҳудан ривоят қилинади: “Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи ва саллам ҳузурларида эдик. Буну Салама қабиласидан бир киши келиб: “Эй Аллоҳнинг Расули, мен учун ота-онам дунёдан ўтганидан кейин ҳам қиладиган яхшилик қолдими?”, – деб сўради. **“Ҳа, уларнинг ҳақларига дуо қилиш, истиффор айтиш, аҳдларини бажариш, ота-она орқали қариндош бўлганларга силаи раҳм қилиш ва дўстларини ҳурмат қилиш”**, – дедилар” (Имом Абу Довуд ривояти).

Ибн Умар розияллоҳу анҳу Пайғамбаримиз саллаллоҳу алайҳи ва саллам ота-онанинг дўстлик алоқаларини сақлаш тўғрисида шундай деганларини ривоят қилади:

يُرَاحُ بَلُّ أُمَّ إِيْلَا (هَجَّحْ أ) لَكَرُونُ هَلْ لَوْلَا عَيْفُ طَيِّفٍ ، هُوَ عَطَقَاتُ أَلِ ، كَيْبُ أُوْ طَفْحَا
 (دَرَفُ مَلِّ بَدَّ أَلِ يَفِ)

яъни: **“Отангнинг дўстлари билан алоқани сақла, уни узиб қўйма, акс ҳолда Аллоҳ нурингни ўчириб қўяди”** (Имом Бухорий ривояти).

Имом Аҳмад ибн Ҳанбал роҳимаҳуллоҳ: “Ота-онага яхшилик қилиш гуноҳи кабиралар учун каффоратдир”, – деганлар.

Ота-онаси вафот этганларидан кейин ҳам яхшилик қилишни истаган фарзандлар ота-оналари номидан хайру садақа ва эҳсонлар қилсинлар. Қилган садақалари савобини ота-оналарига бағишласалар, манфаати уларга етади. Ота-онадан сўнг уларнинг қариндошларига, дўст ва дугоналарига яхшилик қилган фарзанд худди ота-онасига яхшилик қилган билан баробар бўлиб, умрига ҳам барака берилади.

Фарзанд ота-онанинг розилигини олиш учун қуйидаги амалларни бажариши тавсия этилади.

- Аввало, барча ишларда ота-онадан маслаҳат олиш;
- Ота-онанинг насиҳатларини жону дили билан қабул қилиш;
- Гаплашганда мулойим, ёқимли сўзлар билан муомала қилиш;
- Бирор хизмат буюрсалар, “лаббай”, деб уни бажариш;
- Ўзига хуш кўрган нарсаларни уларга ҳам раво кўриш;

- Уларнинг олдида баланд овозда гапирмаслик;
- Уларга “уф” ёки “ух” демаслик;
- Ота-онадан олдин таомга қўл узатмаслик;
- Ота-она кириб келганда ўрнидан туриш ва улардан олдин ўтирмаслик;
- Ота-она ҳузурида оёқларини чўзмаслик, ёнбошламаслик;
- Улардан юқорида ўтирмаслик;
- Ота-она дам олаётганда уларни безовта қилмаслик, олдиларига рухсатсиз кирмаслик;
- Ота-онанинг кўнгилларини топиб, розилигини олиш;
- Ота-онанинг озиқ-овқати, кийим-кечаги ва соғлиғидан ўз вақтида хабар олиш;
- Дуо қилганда ота-онасининг ҳақларига алоҳида дуо қилиш.

Ҳурматли жамоат! Мавъиза давомида имон асосларига тааллуқли бўлган масалаларни зикр қилиб ўтамыз.

Имон ва унинг рукнларини билиш ҳар бир мўмин-мусулмонга фарзи айн ҳисобланади. Шу сабабли имон ва унинг рукнлари ҳақида қисқача тўхталамыз. Имон мўтабар ақоид китобларимизда қуйидагича таърифланади ва унинг рукни иккита: **“Имон қалб билан тасдиқлаш, тил билан иқроп бўлишдир”** (Биз амал қиладиган Мотуридия ақидавий мазҳабида шариат аҳкомларига амал қилиш имон таърифига киритилмаган бўлса ҳам, имон тақозо қилган нарсаларга амал қилиш вожиб бўлади).

Имон келтириш керак бўлган нарсалар кўп. Уларнинг энг асосийлари қуйидагилар:

رَّشَوَ وَوَرِيحَ رَدَقُلْ اَوْ رَحْ اَلْ اِمْوِيْلْ اَوْ وِلْسُرُوْ وَبُتُّكَ وَوَتَكِيْ اَلْمَوْ وِلْ اَلْ اِبُّ تَنْمِ ا
تَوْ مَلْ اَدْعَبْ تَغْبَلْ اَوْ اَلْ اَغْتِ وِلْ اَلْ اَم

яъни: **Аллоҳга, Унинг фаришталарига, китобларига, пайғамбарларига, охират кунига, қадарнинг яхшиси ҳам, ёмони ҳам Аллоҳ таолодан эканига, ўлгандан сўнг қайта тирилишга имон келтирдим.**

1. **Аллоҳ таолога имон келтириш** – унинг борлиги ва бирлиги, бутун махлуқотларнинг яратувчиси эканлиги, барча комил сифатларга эгалиги, айбу нуқсондан поклиги, зоти, феъллари ва исму сифатларида тенги (шериги) йўқлиги ҳамда ягона ибодатга лойиқ зот эканига шубҳасиз ишонишдир.

2. **Фаришталарга имон келтириш** – улар Аллоҳ таолонинг нурдан яратилган, эркак-аёллик билан сифатланмайдиган, нафс ва шаҳвати бўлмаган, ҳеч ҳам Аллоҳга исён қилмайдиган, турли вазифаларни бажарувчи итоаткор бандалари эканига ишонишдир.
3. **Китобларга имон келтириш** – Аллоҳ таоло инсониятни ҳидоятга бошлаш учун илоҳий китоблар тушириб турган. Мусо алайҳиссаломга Таврот, Довуд алайҳиссаломга Забур, Исо алайҳиссаломга Инжил ва Муҳаммад саллаллоҳу алайҳи васалламга Қуръони карим нозил қилинган. Аллоҳ таолонинг хоҳиш-иродаси билан Қуръони карим илоҳий китобларнинг охиргиси ва аввалги илоҳий китобларни мансوخ қилувчиси бўлди.
4. **Пайғамбарларга имон келтириш** – Аллоҳ таоло ўзи ва бандалари ўртасида элчи бўлиши учун пайғамбарларни танлаб олган ва уларни каттаю кичик гуноҳлардан пок қилган. Уларнинг сони ривоятларда ҳар хил келган. Шунинг учун уларнинг сонини маълум бир ададига чеклаб қўймаймиз. Биринчи пайғамбар Одам алайҳиссалом, охиргилари эса Муҳаммад саллаллоҳу алайҳи васалламдир. Пайғамбарлик рутбасига эришган зотдан бу мартаба қайтариб олинмайди. Қуръони каримда 25 та пайғамбар (алайҳимуссалом)нинг номи зикр қилинган.
5. **Охират кунига имон келтириш** – бу дунёнинг охири бўлган, унда ҳамма ишларнинг ҳисоб китоби бўладиган, савоб ва гуноҳ ишлар адолат тарозусида тортиладиган ва тўлиқ мукофот ҳамда жазоси берилладиган, мўмин мусулмонлар Аллоҳнинг фазли марҳамати билан жаннатга, куфр аҳли Аллоҳнинг адли билан дўзахга киритилладиган, кейин ҳаёт абадий давом этадиган кунга имон келтириш.
6. **Қадар (тақдир)га имон келтириш** – ҳаётда инсон дуч келадиган ҳар бир яхшилик ва ёмонлик Аллоҳ таолонинг хоҳиш-иродаси билан бўлади. Яхшиликка шуқр, ёмонликка сабр қиламиз, ҳар икки ҳолатда ҳам савоб ҳосил бўлади. Яхши ишларимизда Аллоҳ таолонинг розилиги ва тавфиқи бўлади, гуноҳ ишларимизда эса Аллоҳ таолонинг розилиги ва тавфиқи бўлмайди. Инсонда жузъий ихтиёр бўлиб, у имон ва куфрдан бирини танлайди ва шу танлови учун жавобгар бўлади. Тақдир Аллоҳ таолонинг сири бўлгани учун унда чуқур кетмаймиз ва (хавфу ражо билан) бизга аниқ бўлган Аллоҳ ва Расулининг буйруқ ва қайтариқларига амал қилиб борамиз.
7. **Қайта тирилишга имон келтириш** – Бу дунё ўз-ўзидан пайдо бўлмагани каби, ўз-ўзидан йўқ ҳам бўлиб кетмайди. Қиёмат кунда биринчи Сур чалинганда барча инсонлар вафот топишади. Иккинчи

марта Сур чалинганда эса, Қуръони каримда айтилгани каби жасад ва руҳлар бирлашиб тирилади ва ҳисоб китоб бошланади. Ҳадиси шарифда айтилганидек отнинг туёғидек жойдан 70 минг киши “Ла илаҳа иллаллоҳ” калимасини айтиб чиқиб келади. Қайта тирилишга шак-шубҳасиз имон келтирамыз.

Иншааллоҳ, келгуси жумаларда булардан бошқа, жаннат, дўзах, ҳисоб-китоб, амаллар тортиладиган тарозу, сирот кўприги ва бошқа ақоид китобларда келтирилган нарсаларга имон келтириш ҳақида суҳбатлашамиз.

Аллоҳ таоло барчамизни имон ва исломда собитқадам қилсин, бизни тарбия қилган марҳум ота-оналаримизни раҳматига олсин, ҳаёт бўлсалар умрларига барака берсин! Омин!